

Arrest

nr. 199 829 van 19 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 5 oktober 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HUYSMANS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 20 mei 2013 België binnen, en vraagt op 23 mei 2013 asiel aan.

Op 19 juni 2013 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 27 juni 2013 in toepassing van artikel 16.1.c van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend instemmen met het verzoek om terugname.

Op 9 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest nr. 106 629 van 11 juli 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 121 604 van 27 maart 2014 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 2 september 2013 is verzoeker onder escorte vertrokken naar Sofia (Bulgarije).

Verzoeker treed op 7 juli 2014 in het huwelijk met E.A.M. te Erbil (Irak).

Op 16 oktober 2014 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Teheran (Iran) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote, E.A.M., die de Franse nationaliteit heeft.

Op 16 februari 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot het afleveren van een visum.

Op 10 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 24 april 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot het erkennen van het huwelijk voltrokken in Irak op 7 juli 2014 tussen verzoeker en E.A.M.

Verzoeker, die verklaart op 23 mei 2015 België opnieuw te zijn binnengekomen, dient op 26 mei 2015 een tweede asielaanvraag in.

Op 16 juni 2015 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 22 juli 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot-niet erkenning van het huwelijk.

Op 23 december 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juli 2016 leggen verzoeker en E.A.M. een verklaring af te willen wettelijk samenwonen overeenkomstig de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning.

Op 2 augustus 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 7 december 2016 geeft de procureur des Konings een negatief advies overeenkomstig artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek.

Op 8 december 2016 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Wilrijk een beslissing tot weigering registratie wettelijke samenwoning.

Op 13 december 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van E.A.M.

Op 10 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 31 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

Op 3 april 2017 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 5 april 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van E.A.M.

Op 18 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 3 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2017 werd ingediend door: Naam: K. K. A. R. Voornaam: A. Nationaliteit: Irak Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Bagdad Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.12.2016 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, mvr. E. A. M. (...), van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 30.07.2016 legde betrokkene een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 07.12.2016 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.

Op 08.12.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Wilrijk de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit is aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de intentie is een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar dat deze enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Dit element vormt een contra-indicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zodat er geen belangenafweging dient plaats te hebben. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 en schending van art. 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en schending van art. 42 § 1, 2e lid Verblijfswet dd. 15.12.1980

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1.De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoeker een weigeringsbeslissing oplegt en een bevel tot verlating van het land onder de volgende bewoordingen :

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.",

foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2.Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1. Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in

dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ; De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2. De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 3.10.2017, betekend op 5.10.2017, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en door DVZ slechts partieel in haar motiverend gedeelte herhaald als volgt :

"Op 30.7.2016 legde betrokkene een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 7.12.2016 gaf de Procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies mbt de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.

Op 8.12.2016 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Wilrijk de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit is aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van art. 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

"De feiten zijn haar derhalve voldoende bekend, zodat zij onmogelijk en tegen alle terzake geldende wetten in, waaronder art 47/1,2° lid en art. 47/3, § 2 der Vreemdelingenwet, kan beslissen :

"Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. ...

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.";

Verzoeker's medegedeelde bewijsstukken nav de aanvraag gezinshereniging vormen een meer dan voldoende bewijs dat voldaan werd aan de opbouw van een duurzame relatie enerzijds en anderzijds aan het feit dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon art. 47/3 § 2 in fine der Vreemdelingenwet ;

Echter DVZ weigert deze bewijsstukken te onderzoeken – zichtbaar uit gemakzucht- , waar zij voorhoudt dat het samenzijn van partijen enkel erop gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen in hoofde van verzoeker en zeker niet zou steunen op een duurzaam opgebouwde relatie ;

Het geheel van beschikbare gegevens (stukken 2 tot en met 11) door verzoeker tijdig aangebracht per mail, kon DVZ dan ook toelaten een onderzoek te doen en een beslissing te nemen, wat nagelaten werd;

DVZ zelf zet dan ook de toepassing van art. 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 buiten werking ;

Had DVZ in deze kwestie vragen kon zij verzoeker uitnodigen tot het bijbrengen van bijkomende documenten of hem verhoren/ondervragen bij toepassing van het principe "audi alteram partem", wat in zaken van administratief recht behoort tot het zorgvuldig bestuur van een administratieve overheid , wat zij niet deed, zodat zij geen beslissing met kennis van zaken heeft kunnen nemen ;

Cfr CE (13e kamer), 24.3.2011, Hittelet, Y., nr 212.226,

CE (8e kamer), 5.5.2010, Gonthier, M., nr 203.711,

CE, 19.2.2015, nr 230.257,

F. Piret, D. Renders, & A. Trybulowski, "Les droits de la défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" (dir : P.Martens) , CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp 72/77 ;

Tevens kon DVZ een behoefteanalyse uitvoeren bij toepassing van art. 42 §1, 2e lid der Vreemdelingenwet, wat zij ook niet deed :

DVZ kan bij gebreke aan een inkomstenonderzoek niet stellen dat aan art. 47/3 §2 niet voldaan werd ;

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoeker een weigeringsbeslissing op te leggen gekoppeld aan een bevel tot landverlating , wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel tot landverlating op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De overheid moet elke aanvraag op zijn individuele waarde beoordelen ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij o.a. vastgesteld hebben dat er ondertussen na minstens meer dan 2,5 jaar onafgebroken samenwonen tussen partijen partijen wel degelijk een duurzame levensgemeenschap gecreëerd hebben met eerbare bedoelingen en niets anders ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid of menselijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel tot landverlating. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een weigering van gezinshereniging en van een bevel tot landverlating ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (nl de op hem rustende gevolgen en problemen ingeval van gedwongen terugkeer – zie supra), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissingen houden dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivatieplicht ;

dat deze beslissingen niet menselijk en niet correct zijn ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht, artikel 40ter, 42 §1, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat hij een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw A. (...). Er werd geen onderzoek gedaan door verwerende partij. Er hadden bijkomende vragen gesteld kunnen worden of een verzoek tot voorlegging van bijkomende documenten, quod non. Er werd geen behoefteanalyse uitgevoerd overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er kan niet gemotiveerd worden dat niet voldaan werd aan artikel 47/3 §2, nu er geen inkomstenonderzoek gebeurde.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Verder verduidelijkt artikel 47/3, §2 Vw.:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Verzoeker slaagt er echter niet in aan te tonen een (beschermenswaardige) familiale en/of gezinsband te hebben met mevrouw E. A. (...).

Verzoeker legde op 30 juli 2016 een verklaring wettelijke samenwoning af met mevrouw A. (...).

Uit een gedegen onderzoek van het Openbaar Ministerie van Antwerpen is gebleken dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet gericht is op een duurzame relatie. Tijdens dit onderzoek kwam onder meer aan het licht dat mevrouw A. (...) op 23 mei en 10 augustus 2015 en op 3 maart 2016 een klacht indiende wegens schijnhuwelijk. Mevrouw E. A. (...) heeft ook in het verleden reeds een vorige partner een verblijfsrecht verschaft. Na vijf jaar huwelijk werd vervolgens een punt gezet achter de relatie. Mevrouw verklaarde achteraf dat zij onder druk werd gezet door haar familie te trouwen met haar neef en dat zij reeds van in het begin niet overeenkwamen.

In de relatie met verzoeker bleek dat er verscheidene politietussenkomsten waren wegens ruzie en/of geweldpleging.

In het negatief advies van de Procureur werd nog verder gemotiveerd omtrent: het vreemde relatieverloop, het gebrek aan legaal verblijf van verzoeker, de vreemde keuze voor de wettelijke samenwoning en het gebrek aan de eerbied voor tradities daarbij, het leeftijdsverschil van bijna 11 jaar, het feit dat al verscheidene familieleden van verzoeker in België verblijven.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde daarop de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, omdat de verklaring er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook geheel terecht oordelen dat mevrouw E. A. (...) niet beschouwd kan worden als een familielid in de zin van artikel 47/1 de vreemdelingenwet. Er kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris een bijkomend onderzoek had moeten instellen. Het negatief advies van het Openbaar Ministerie is immers gesteund op een grondig onderzoek waarbij zowel verzoeker als mevrouw E. A. (...) werden ondervraagd.

Er kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris een behoeftanalyse in de zin van artikel 42 §1, tweede lid Vw. had moeten doen. Er wordt immers geenszins gemotiveerd dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn.

Het eerste en enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie" omdat hij "onvoldoende (bewees) een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon". Immers legde verzoeker op 30 juli 2016 "een verklaring wettelijke samenwoning af". Na een negatief advies van de procureur des Konings, waaruit bleek dat verzoeker

“niet de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner”, weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat de motieven van de bestreden beslissing summier zijn. Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenwel niet worden bijgetreden en daarenboven wordt erop gewezen dat het loutere feit dat een bestreden beslissing summier gemotiveerd zou zijn nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden kunnen uit de bestreden beslissing de redenen worden afgeleid die aanleiding gaven tot de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Te dezen werpt verzoeker op dat de door hem medegedeelde bewijsstukken meer dan een voldoende bewijs vormen dat voldaan werd aan de opbouw van een duurzame relatie enerzijds en het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon anderzijds. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigerde de bewijsstukken te onderzoeken uit gemakzucht. Volgens verzoeker kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorhoudt dat het samenzijn met de referentiepersoon er enkel is op gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en niet zou steunen op een duurzaam opgebouwde relatie. Verzoeker verwijst naar de door hem overgemaakte stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt en verzoeker betwist niet dat *“de procureur des Konings te Antwerpen (op 7 december 2016) een negatief advies (gaf) met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers”*. Evenmin betwist verzoeker dat *“(u)it het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner”*. Tevens betwist verzoeker niet dat *“de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Wilrijk (op 8 december 2016 weigerde) de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers”*. Deze stukken steunen op de gegevens van het administratief dossier. Er blijkt niet dat verzoeker en de referentiepersoon door een rechtbank alsnog gemachtigd werden om wettelijk samen te wonen.

De stukken die verzoeker bij zijn aanvraag van 5 april 2017 voegde, betreffen vliegtickets van mevrouw E.A.M., de referentiepersoon, naar Istanbul in januari 2014 en in maart 2014 en naar Irak in juni 2014, een boekingsbewijs voor een reis naar Turkije in januari 2015 op naam van de referentiepersoon, een vertaling van de Iraakse huwelijksakte van 7 juli 2014 met bevestiging van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken dat het momenteel niet mogelijk is om aktes uit Irak te legaliseren, een onduidelijke kopie van een geldtransacties door de referentiepersoon naar het buitenland van augustus 2014 voor een bedrag van 252 dollar, een betalingsbewijs voor een herenhorloge van 30 juni 2017 op naam van de referentiepersoon met een begeleidende mail van haar dat dit een huwelijkscadeau voor hun derde huwelijksverjaardag betreft, een getuigenverklaring over de relatie d.d. 10 juni 2017, rekeninguittreksels van de referentiepersoon, een bewijs van bestelling van een autonummerplaat voor verzoeker d.d. 31 mei 2017, een bewijs van levering van huishoudelijke apparaten op het adres van verzoeker en de referentiepersoon van 7 december 2016, twee bewijzen van aankopen van producten en toestellen op naam van verzoeker van oktober 2016 en mei 2017, foto's van verzoeker samen met de referentiepersoon, een bestelling van producten op naam van de referentiepersoon van mei 2017, een verkoopovereenkomst van een tweedehands voertuig d.d. 13 september 2017 op naam van verzoeker en de referentiepersoon.

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings van 7 december 2016 waaruit blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 december 2016 om de wettelijke samenwoning te registreren, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij *“onvoldoende (bewees) een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon”*. Het gegeven dat verzoeker de hierboven vermelde stukken overmaakte aan het bestuur waar in de bestreden beslissing niet wordt op ingegaan doet hieraan geen afbreuk. Zodoende kan verzoeker niet worden bijgetreden dat uit de twee en een half jaar samenwoning met de referentiepersoon wel degelijk blijkt dat zij de bedoeling hebben een duurzame levensgemeenschap te stichten en dat geen rekening werd gehouden met alle feitelijke omstandigheden.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij gebrek aan inkomstenonderzoek niet kan stellen dat aan artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet niet werd voldaan. Hoewel in de bestreden beslissing artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet wordt geciteerd, kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, maar wel dat verzoeker *“niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet werd geschonden. In die zin kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse gemaakt moest worden.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met *“de op hem rustende gevolgen en problemen ingeval van gedwongen terugkeer”* wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen *“gedwongen terugkeer”* inhoudt, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt er in dit verband op gewezen dat verzoeker verschillende asielaanvragen heeft ingediend, deze werden onderzocht maar afgewezen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat wanneer de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd, het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens dient te worden vernietigd, wordt erop gewezen dat niet dient te worden ingegaan op deze hypothese aangezien het enig middel dat werd aangevoerd tegen de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden ongegrond is.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Waar verzoeker nog opwerpt dat het bestuur hem kon uitnodigen om bijkomende stukken bij te brengen, wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

3.3.4. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.5. Waar verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker had bijgevolg de kans om zijn standpunt te verduidelijken en alle nuttige documenten neer te leggen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij hem diende te verhoren of ondervragen. Bovendien laat verzoeker na om *in concreto* aan te geven welke elementen hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Hij beperkt zich *in casu* tot een louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET